

Arrest

nr. 122 443 van 14 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. GAKWAYA loco advocaat C. KAYEMBE-MBAYI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift doet gelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te opteren voor het Frans als taal van de procedure, wijst de Raad erop dat met toepassing van artikel 51/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) op 28 januari 2013 het Nederlands als taal van het onderzoek van de asielaanvraag is vastgelegd (administratief dossier, stuk 20, bijlage 26). Onderhavige procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt derhalve in het Nederlands zoals bepaald bij artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Guinees staatsburger van Peulse afkomst. U bent op (...) geboren in de wijk Hamdallaye in Conakry. U bent getrouwd en hebt één zoontje. Uw vrouw en uw zoontje wonen sinds maart 2013 in Pita. Ook uw ouders, uw twee broers en uw zus zijn in maart 2013 vanuit Conakry naar Pita verhuisd. Uw hele familie verblijft in Pita bij de familie van uw beste vriend. Af en toe belt u uw beste vriend op. Hij heeft documenten naar u opgestuurd vanuit Guinee.

U had een handelszaak in bouwmaterialen in de wijk Madina Dispensaire. Maandelijks kwamen veertien andere handelaren uit de buurt samen in uw winkel. Jullie legden geld samen voor cadeautjes ter gelegenheid van de doop van de kinderen van jullie collega's of bij sterfgevallen bijvoorbeeld. Ook spraken jullie over het voorkomen van diefstal in jullie handelszaken.

Op 28 december 2012 om 14 uur werden u en uw collega's door de gendarmerie gearresteerd in uw winkel. Jullie werden ervan beschuldigd een politieke oppositiebeweging te zijn. Omdat de bijeenkomst in uw winkel plaatsvond, beschuldigde de gendarmerie u ervan de leider van de groepering te zijn. In de gendarmerie van Hamdallaye werd u gescheiden van uw collega's. U werd geblinddoekt en mishandeld.

Op 16 januari 2013 werd u door bewakers uit de gevangenis gesmokkeld in een uniform van de gendarmerie. Uw oom had hen omgekocht om u te bevrijden. Uw oom bracht u naar een vriend die in de wijk Cité de l'air woont. Daar verbleef u tot 26 januari 2013. Op die dag heb u Guinee verlaten. Dezelfde dag nog kwam u in België aan. Op 28 januari 2013 hebt u asiel aangevraagd. Na 25 februari 2013 zou uw vrouw twee keer geslagen en bedreigd zijn door de overheid omdat u zich niet gemeld had naar aanleiding van een convocatie van 25 februari 2013. Dat zette uw vrouw en de rest van uw familie ertoe naar Pita te vluchten.

U vreest door de overheid vermoord te worden bij een terugkeer naar Guinee.

U legt volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: een brief van uw vader waarin uw problemen bevestigd worden, gedateerd 18 februari 2013, een convocatie, afgegeven op 25 februari 2013, kopieën van twee documenten over uw handelszaak, beide gedateerd 6 januari 2011, drie facturen, gedateerd 7 februari 2012, 18 maart 2012 en 5 januari 2012, uw handelskaart, afgegeven op 2 februari 2012, en het verzendingsbewijs van deze documenten, gedateerd 5 april 2013.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen is uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over uw identiteitsdocumenten. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u nooit een identiteitskaart of een paspoort zou hebben gehad (verklaring DVZ, punt 26). Aangezien het hebben van een nationale identiteitskaart in Guinee verplicht is vanaf de leeftijd van 18 jaar, is uw bewering dat u geen identiteitskaart had niet geloofwaardig, te meer omdat in Conakry, waar u de laatste jaren woonde, veel controleposten zijn. U verklaarde zelf nooit problemen te hebben bij deze controles omdat uw documenten in orde waren (CGVS, p. 9), wat niet het geval zou zijn geweest als u nooit een identiteitskaart zou hebben gehad. Tijdens uw gehoor op het CGVS zegt u dat u wel een identiteitskaart had (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met uw eerdere bewering nooit een identiteitskaart of een paspoort te hebben gehad, die hiermee strijdig is, beweert u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet vermeld hebt dat u in Guinee wel documenten had (CGVS, p. 14). Dat is echter niet in overeenkomst met het verslag van de DVZ waarin staat dat u nooit een paspoort of identiteitskaart zou hebben gehad (verklaring DVZ, punt 26). Uw antwoord kan de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uitklaren. Nog tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dat u uw identiteitskaart in uw handelszaak zou hebben achtergelaten (CGVS, p. 13). U verklaart dat u niet aan uw vriend hebt gevraagd om dit document op te sturen. U voegt eraan toe dat uw documenten allemaal in uw winkel zijn (CGVS, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt waarom u uw vriend niet vroeg om uw documenten daar te gaan halen beweert u dat de deur van uw winkel op slot is (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom uw vriend wel de door u neergelegde documenten kon opsturen maar niet uw identiteitskaart, zegt u dat uw identiteitskaart in uw winkel was achtergebleven terwijl de rest van uw documenten thuis was (CGVS, p. 13), wat strijdig is met uw eerdere opmerking dat al uw documenten in uw winkel lagen (CGVS, p. 13). Zelfs al zou uw identiteitskaart in uw winkel achtergebleven zijn, dan nog moet gesteld worden dat uw verklaring dat de deur op slot is ontoereikend is om uit te klaren waarom u uw identiteitskaart niet kan laten opsturen door uw vriend en hem zelfs niet om gevraagd heeft om te trachten het document te bemachtigen (CGVS, p. 13). Er moet worden vastgesteld dat u nalaat uw identiteitsdocument neer te leggen, zonder hiervoor

een valabele verschoningsgrond voor aan te reiken. Op die manier wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast.

Ook uw verklaringen over uw arrestatie komen niet geloofwaardig over. Zo verklaart u dat u en negen andere handelaars in uw winkel gearresteerd zouden zijn (CGVS, p. 17). Jullie bijeenkomsten zouden helemaal niet politiek van aard zijn geweest (CGVS, p. 10-11). In die zin is het niet geloofwaardig dat de overheid zou denken dat jullie dat wel waren, terwijl jullie sinds de oprichting in 2011 enkel over cadeautjes voor kennissen en over diefstalpreventie zouden hebben gepraat (CGVS, p. 10-11). Wanneer u gevraagd wordt waarom de overheid zou denken dat jullie bijeenkomsten die van een politieke groepering waren, zegt u dat u het niet weet (CGVS, p. 17). U verklaart dat de gendarmen die jullie arresteerden uw winkel doorzochten op zoek naar wapens of affiches van (oppositieleider) Cellou (Dalein Diallo). Ze vonden echter niets (CGVS, p. 17). Toch zouden ze u en uw collega-handelaren gearresteerd hebben. U kan niet uitklaren waarom de gendarmerie uw winkel binnenviel en u en uw collega's arresteerde op verdenking van politieke activiteiten, terwijl jullie dergelijke activiteiten niet hadden en er in uw winkel evenmin elementen werden gevonden die daarop zouden wijzen (CGVS p. 17). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw bewering gearresteerd te zijn geweest op de helling gezet.

In uw verklaringen over u arrestatie vermeldt u nog dat de gendarmen jullie, de Peul, zouden beschuldigen van het land kapot te willen maken (CGVS, p. 16), waarmee u lijkt te willen zeggen dat uw etnische afkomst een reden kon zijn waarom u gearresteerd werd. Het feit dat u van Peulse afkomst bent, volstaat echter niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Het is in Guineese context niet aannemelijk dat u puur omwille van uw etnische afkomst gearresteerd zou worden.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het dossier is gevoegd, blijkt wel dat Guinee uit drie belangrijke etnieën bestaat: de Peul, de Malinké en de Soussous. Het etnische gemengde karakter is en blijft een realiteit in Guinee. Tijdens de presidentsverkiezingen van 2010 hebben de twee belangrijkste kandidaten, Cellou Dalein Diallo van de UFDG, een partij die hoofdzakelijk uit Peul bestaat en Alpha Condé van RPG, een partij die hoofdzakelijk uit Malinké bestaat, het etnische aspect echter als instrument gebruikt voor politieke doeleinden. Momenteel kunnen we niet meer spreken over een krachtmeting enkel tussen de Peul en de Malinké. De oppositie die eerder hoofdzakelijk werd vertegenwoordigd door de UFDG heeft zich immers verenigd in een alliantie die alle etnieën verzamelt. De verschillende gewelddadige betogingen die Guinee kent, hebben hoofdzakelijk een politiek en geenszins een etnisch karakter, aangezien zij plaatsvinden in het kader van de parlementsverkiezingen. In de région forestière escaleerde in juli 2013 een fait divers tot twee dagen confrontaties tussen de Guerzé- en de Konianké-gemeenschap. Sindsdien is de rust echter teruggekeerd. Uit tal van geraadpleegde bronnen blijkt dat er geen vervolging is enkel en alleen op basis van het feit dat men in Guinee tot de etnie 'Peul' behoort. Het feit dat men zich politiek verzet of deelneemt aan een betoging, of men nu Peul is of niet, moet eerst in aanmerking nemen bij de beoordeling van de aangehaalde vrees voor vervolging. Arbitraire arrestaties gebeuren dan ook vooral tijdens manifestaties en bij leden van de oppositiepartij(en), zo blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt. U bent echter niet politiek actief (CGVS, p. 12) en u situeert uw arrestatie evenmin tijdens een manifestatie (CGVS, p. 15). In Guineese context zijn uw beweringen dan ook weinig plausibel te noemen.

Op de dag van uw arrestatie zou iemand uw vader ingelicht hebben over uw arrestatie (CGVS, p. 14). U weet niet wie uw vader hierover geïnformeerd heeft. U hebt nooit geprobeerd dit te achterhalen (CGVS, p. 23). Het feit dat u nooit heeft getracht te achterhalen wie uw familie zou hebben ingelicht over uw detentie, terwijl u daartoe wel in de gelegenheid was, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw detentie. Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet aan uw oom, die u hielp ontsnappen, vroeg hoe hij te weten was gekomen dat u in de gevangenis zat, zegt u dat het niet zo belangrijk was aangezien uw familie wel wist waar u zat (CGVS, p. 23). Dat antwoordt kan niet op afdoende wijze uitklaren waarom u niet probeerde te weten te komen wie uw familie had ingelicht over uw detentie.

Ook uw verklaringen over waar u precies naartoe werd gebracht na uw arrestatie, zijn niet overtuigend. Wanneer u dit gevraagd wordt, vraagt u 'waar ik gebracht werd? in welke cel?', zonder evenwel de u gestelde vraag te beantwoorden. Wanneer u gevraagd wordt naar welk gebouw u gebracht werd en waar dat gebouw gelegen is, zegt u 'Onder. In de linkerkant.' Met dat antwoord geeft u echter geen duidelijke informatie waar u na uw arrestatie naartoe gebracht zou zijn. Pas wanneer u nogmaals gevraagd wordt waar u naartoe werd gebracht na uw arrestatie in uw winkel zegt u dat u naar het eskadron van Hamdallaye werd gebracht (CGVS, p. 18). Wanneer u gevraagd wordt hoe dit gebouw er uit ziet, zegt u dat jullie "zig zag" door de stad naar daar reden (CGVS, p. 18). U beantwoordt de u gestelde vraag niet. Wanneer dezelfde vraag u nogmaals gesteld wordt, zegt u dat de gendarmerie van Hamdallaye een gebouw met een verdieping is. Op de benedenverdieping zouden er twee cellen zijn en boven zouden er bureaus zijn. U weet niet hoeveel bureaus (CGVS, p. 19). Dat u op deze redelijk eenvoudige vragen telkens eerst zinloze antwoorden geeft of antwoorden die niets met de vraag te

maken hebben, doet vermoeden dat u zo tijd wil creëren om na te denken over uw antwoord. Indien u deze zaken zelf beleefd zou hebben, zouden deze vragen u niet zoveel tijd en inspanning mogen kosten. Dat het beantwoorden van deze vragen u duidelijk wel tijd en moeite kost, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw arrestatie en detentie.

Uw verklaringen over uw verblijf in de gevangenis komen evenmin doorleefd over. U zegt dat u met meerdere personen in de cel zat. Drie van hen waren al aanwezig in de cel toen u gevangen genomen werd. Eén van hen was de leider (CGVS, p. 19-20). Wanneer u gevraagd wordt wat deze persoon tot leider maakte, zegt u dat iemand die rookt, drinkt of een tattoo heeft angstaanjagend is. De leider van de cel zou gerookt hebben (CGVS, p. 22). U kan overigens nauwelijks iets vertellen over de sociale regels of afspraken in uw cel. U zegt dat u niet op de plaats van de leider mocht komen. Verder beweert u geen enkele afspraak opgemerkt te hebben (CGVS, p. 22), wat niet geloofwaardig overkomt gezien u beweert bijna drie weken gevangen te hebben gezet in die cel (CGVS, p. 15-16). Later zouden er nog meer personen in uw cel zijn gekomen. U kan niets over deze mensen vertellen (CGVS, p. 20). U zegt nooit met de nieuwe gevangenen gesproken te hebben (CGVS, p. 20). Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet met hen praatte, zegt u dat ze alleen met de leider van de cel praatten. Ze zouden niet met u willen praten (CGVS, p. 20). Zelfs als zou u nooit met deze nieuwe gevangenen hebben gepraat, dan nog moet u iets over deze personen kunnen vertellen. Dat u dat niet kan en simpelweg beweert niet met hen te gepraat hebt, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw arrestatie en detentie. Ook uw verklaring dat u door het raam van uw cel niks anders kon zien dan de zon (CGVS, p. 20), komt niet geloofwaardig over. Wanneer opgemerkt wordt dat de gevangenis waar u verbleven zou hebben in een stedelijke omgeving gelegen is, en dat u dus iets moet hebben gezien wanneer u naar buiten keek, zegt u dat u vast zat en dat dat het enige was dat u zag (CGVS, p. 21). Door deze opmerkingen over het uitzicht vanuit uw cel komt uw geloofwaardigheid opnieuw op losse schroeven te staan.

Voorts beweert u dat u gedurende uw gevangenschap van bijna drie weken (van 28 december 2012 tot 16 januari 2013, CGVS, p. 15-16) dagelijks geslagen, geschopt en mishandeld werd. Zelfs de dag van uw ontsnapping zou u nog mishandeld zijn geweest (CGVS, p. 16, p. 21). U zou zo hard mishandeld zijn dat u er littekens aan zou hebben over gehouden (CGVS, p. 16). In het licht van deze opmerkingen is het niet geloofwaardig dat u op de dag van uw asielaanvraag (28 januari 2013) geen enkele lichamelijke klacht rapporteert (inschrijving DVZ, 28 januari 2013). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw arrestatie en uw detentie opnieuw aangetast.

U verklaart dat uw oom u heeft geholpen om uit de gevangenis te ontsnappen. Hij zou bewakers hebben omgekocht die u, in een uniform, uit de gevangenis gesmokkeld hebben (CGVS, p. 16). Wanneer u gevraagd wordt naar wat uw oom precies heeft geregeld om u uit de gevangenis te krijgen, weet u alleen te vertellen dat hij geld heeft betaald aan soldaten. U weet niet om welk bedrag het ging. U hebt dat ook niet gevraagd aan uw oom. Gevraagd waarom u niet aan uw oom gevraagd heeft hoeveel hij moest betalen om uw ontsnapping te kunnen regelen, zegt u alleen dat u dat niet vroeg, zonder evenwel de reden van dit nalaten uit te klaren (CGVS, p. 23). Dat u uw oom niet om deze informatie vroeg, terwijl u daartoe wel de gelegenheid gehad hebt (CGVS, p. 16), en terwijl uw ontsnapping een grote impact op uw leven zou hebben gehad, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw detentie eens te meer. U weet ook niet waarom uw oom pas na enkele weken gevangenschap kon vrijkopen. U speculeert dat hij misschien tijd nodig had om geld te verzamelen of om contact te nemen met de juiste personen (CGVS, p. 23). Wanneer u gevraagd wordt waarom u uw oom niet om meer details over het regelen van uw ontsnapping vroeg, zegt u dat u niet wist dat iemand u ooit om die details zou vragen en dat u er daarom niet aan dacht dat te vragen aan uw oom (CGVS, p. 24). Redelijkerwijze mag verwacht worden dat, indien u werkelijk in een Guineese gevangenis zou hebben gezeten en indien uw oom er werkelijk in geslaagd zou zijn om u, via omkoping, vrij te krijgen, u vanuit uw opluchting om uw invrijheidstelling en vanuit uw eigen nieuwsgierigheid hoe uw lot dergelijke wending had kunnen nemen, geïnteresseerd zou zijn in hoe uw oom uw vrijlating had kunnen bewerkstelligen. Dat u deze informatie enkel relevant schijnt te vinden met het ook op de vragen in uw asielaanvraag, en niet vanuit een persoonlijke interesse, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw ontsnapping, en bijgevolg ook aan de detentie die eraan vooraf zou zijn gegaan.

Verder verklaart u dat uw oom niet aan de rest van uw familie zou hebben verteld dat u uit de gevangenis bevrijd was. Gevraagd waarom uw oom dat niet vertelde, zegt u dat men op zoek was naar u (CGVS, p. 12). Wanneer wordt opgemerkt dat uw vrijlating goed nieuws was, wanneer gevraagd wordt waarom uw oom de rest van de familie hierover niet informeerde, zegt u dat uw oom het veiliger achtte dat niemand wist waar u was. Wanneer dan opgemerkt wordt dat uw oom het goede nieuws van uw vrijlating had kunnen vertellen zonder uw nieuwe verblijfplaats prijs te geven, zegt u dat uw oom geen risico's wilde nemen en niemand vertrouwde (CGVS, p. 13). Dat is echter een zwakke opmerking, die bovendien niet kan uitklaren waarom uw oom uw familie niet geruststelde over uw welzijn en uw

vrijlating, zonder dat hij evenwel de locatie van uw schuilplaats aan moest vertellen. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw ontsnapping en uw detentie opnieuw aangetast.

U tracht uw beweringen over uw arrestatie en uw detentie te ondersteunen door het neerleggen van een (in het Frans geschreven) brief van uw vader (CGVS, p. 14). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw verklaring dat uw vader enkel het Peul machtig is (CGVS, p. 5) en dat de brief in het Frans geschreven is, zegt u dat iemand het voor uw vader heeft neergeschreven. Wanneer gevraagd wordt waarom u kort daarvoor beweerde dat uw vader de brief heeft geschreven, zegt u dat zijn naam er op staat (CGVS, p. 14). Met deze opmerkingen kan u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uitklaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen aangetast en daarmee de bewijskracht van het door u neergelegde stuk. De bewijskracht wordt verder ondermijnd doordat u niet weet aan wie uw vader deze brief schreef of om welke reden. U hebt nooit geïnformeerd via uw vriend waarom of aan wie uw vader die brief schreef (CGVS, p. 14), wat doet vermoeden dat hij louter met het oog op uw asielaanvraag opgesteld is. Over de brief moet verder nog gesteld worden dat dit document door eenieder kan zijn opgesteld op uw instructies, en dat de bewijskracht ervan bijgevolg verwaarloosbaar is.

Op 25 februari 2013, na uw vertrek uit Guinee, zou er een oproepingsbrief afgeleverd zijn bij uw huis. Later zou uw vrouw bedreigd en geslagen zijn door de gendarmerie. Deze problemen zouden verband houden met uw arrestatie, uw detentie en uw ontsnapping (CGVS, p. 4, p. 24). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan deze elementen, kan ook aan de convocaties en de problemen voor uw vrouw, die daarvan het gevolg zouden zijn, geen geloof gehecht worden. U tracht deze beweringen wel te ondersteunen door het neerleggen van een convocaties, afgegeven op 25 februari 2013. Eerst en vooral moet gesteld worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Guineese documenten bijzonder relatief. De bewijswaarde moet bekeken worden in samenhang met de geloofwaardigheid van de verklaringen, die in uw geval problematisch is. Bovendien wordt de bewijskracht van de convocaties ondermijnd doordat het alles behalve plausibel overkomt dat de politie zou denken dat een ontsnapte gevangene zich simpelweg op basis van een aan zijn woning afgeleverde uitnodiging zou gaan aanbieden bij de politie.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt kunnen deze vaststellingen niet ombuigen. De kopieën van twee documenten over uw handelszaak, de drie facturen en uw handelskaart kunnen enkel uw verklaringen over uw werk als handelaar ondersteunen. Deze staan hier niet ter discussie. Het verzendbewijs kan enkel uw verklaringen over hoe u de door u neergelegde documenten bekomen hebt ondersteunen. Ook die worden niet in twijfel getrokken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, moet worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het evenredigheidsprincipe en van *"het principe volgens hetwelk de administratie gehouden is rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak"*. Verzoekende partij voert eveneens aan dat er sprake is van machtsoverschrijding en dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2.1. Waar verzoekende partij verwijst naar een schending van het evenredigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat zij op generlei wijze aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf

de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.5.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij wordt aangetast door haar verklaringen over haar identiteitsdocumenten, stelt verzoekende partij dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft geen identiteitskaart te hebben om de eenvoudige reden dat zij desbetreffend document niet bij zich had, en het voor haar derhalve onmogelijk was dit voor te leggen. Gezien haar bij het invullen van de vragenlijst gevraagd werd enkel het essentiële te vermelden, en gezien zij erop werd gewezen dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid zou hebben om meer in detail te treden, heeft zij hieromtrent tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer uitleg gegeven. Dit kan haar niet worden verweten. Daar zij handelaar was, waarvoor zij in het bezit diende te zijn van toelatingen van de staat, is het vanzelfsprekend dat zij in haar land van herkomst beschikte over een identiteitskaart. Verder herhaalt verzoekende partij dat haar vriend haar identiteitskaart niet kan opsturen omdat de winkel waarin desbetreffend document zich bevindt, vergrendeld is. Voorts meent verzoekende partij dat er sprake is van kwade trouw in hoofde van verwerende partij, die haar beslissing gemotiveerd heeft met als enig doel haar beslissing tot weigering te rechtvaardigen. Verwerende partij maakt misbruik van het vertrouwen dat de asielzoeker – die bovendien erg gestresseerd is – in haar stelt. Hierdoor heeft verwerende partij nagelaten bij te dragen tot het goede verloop van de procedure en heeft zij het principe van samenwerking tijdens de procedure geschonden. Tevens stelt verzoekende partij dat verwerende partij het vertrouwensbeginsel niet heeft nageleefd, volgens hetwelk de administratie de verschillende wettelijke beschikkingen dient na te leven. Het is volgens verzoekende partij evident dat zij die de administratie vertrouwde, verraden werd wanneer zij de bestreden beslissing ontving. Waar verwerende partij opmerkt dat zelfs als zou de identiteitskaart van verzoekende partij in haar winkel zijn achtergebleven, dan nog moet worden gesteld dat de verklaring van verzoekende partij dat de deur op slot is ontoereikend is om uit te klaren waarom zij haar identiteitskaart niet kan laten opsturen door haar vriend en hem zelfs niet gevraagd heeft om te trachten het document te bemachtigen, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij zich beperkt tot de motivering dat haar uitleg ‘onvoldoende’ is, zonder aan te tonen waaruit deze insufficiëntie bestaat. Nochtans mag volgens de rechtspraak van de Raad van State de motivering niet bestaan uit een vage, stereotiepe formule of een stijlformule.

3.2.5.2. De Raad stelt vast dat bij vraag 26 van de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken de reden dient te worden aangekruist voor, in voorkomend geval, het ontbreken van persoonlijke documenten. Er worden vervolgens een aantal concrete mogelijkheden opgesomd (uitreis zonder papieren; verloren; zelf vernietigd of weggegooid; ontvreemd) en tevens is voorzien in de antwoordcategorie ‘andere redenen’, waarbij gevraagd wordt de concrete reden op te geven (administratief dossier, stuk 17, verklaring, vraag 26). In de verklaring van verzoekende partij werd bij ‘andere redenen’ vermeld dat zij nooit een paspoort of identiteitskaart heeft gehad (*“Andere redenen : (welke?) nooit PP of IK gehad”* (administratief dossier, stuk 17, verklaring, vraag 26)). Daar uit de opstelling van desbetreffende vraag en uit het antwoord van verzoekende partij duidelijk blijkt dat tevens werd gevraagd naar de reden van het ontbreken van persoonlijke documenten, maakt verzoekende partij het geenszins aannemelijk dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken louter zou hebben verklaard geen identiteitskaart te hebben, zonder hierbij verdere details te hebben verstrekt. Bovendien wijst de Raad erop dat de verklaring van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken haar achteraf werd voorgelezen in het Peul, waarna het verslag door verzoekende partij ter goedkeuring werd ondertekend (administratief dossier, stuk 17, verklaring). Verzoekende partij toont dan ook op geen enkele manier aan dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet verklaard heeft nooit een identiteitskaart te hebben gehad. De vaststelling dat verzoekende partij enerzijds op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart nooit een identiteitskaart te hebben gehad, en anderzijds tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangeeft in haar land van herkomst wel degelijk een identiteitskaart te hebben gehad, ondermijnt reeds de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij.

Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar identiteitskaart, wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat verzoekende partij, wanneer haar wordt gevraagd waarom haar vriend wel de door haar neergelegde documenten kon opsturen maar niet haar identiteitskaart, stelt dat haar identiteitskaart in haar winkel was achtergebleven, waarvan de deur op slot is, terwijl de rest van haar documenten thuis was, terwijl zij eerder nog beweerde dat al haar documenten in haar winkel lagen. Met de loutere herhaling dat haar vriend haar identiteitskaart niet kan

opsturen omdat de winkel vergrendeld is, weerlegt of verklaart verzoekende partij op geen enkele manier desbetreffende tegenstrijdigheid, waardoor deze onverminderd overeind blijft. Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zelfs niet de vraag heeft gesteld aan haar vriend om te trachten haar identiteitskaart in handen te krijgen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 21 oktober 2013, p. 13). De uitleg dat de deur van de winkel op slot zou zijn, is allesbehalve een afdoende verklaring voor deze passiviteit in hoofde van verzoekende partij. Immers kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij minstens bij haar vriend zou hebben nagegaan of het alsnog mogelijk zou zijn desbetreffend document te verkrijgen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om dit belangrijk document te bemachtigen.

Daar waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij haar beslissing gemotiveerd heeft met als enig doel haar beslissing tot weigering te rechtvaardigen, wijst de Raad erop dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Dat verwerende partij te kwader trouw zou zijn, blijkt hieruit op geen enkele manier.

Betreffende de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn, indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

3.2.6.1. Waar verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij over haar arrestatie ongeloofwaardig acht daar het niet geloofwaardig is dat de overheid zou denken dat de bijeenkomsten van verzoekende partij en de negen andere handelaars, die sinds de oprichting in 2011 enkel over cadeautjes voor kennissen en over diefstalpreventie zouden hebben gepraat, politiek van aard waren, stelt verzoekende partij dat het voor haar onmogelijk is om te weten wat de precieze motieven zijn van de autoriteiten die haar hebben gearresteerd. Het is inderdaad niet logisch dat zij, die geenszins over politiek praatten, gearresteerd werden. Het is bovendien ook precies omdat verzoekende partij zocht naar een verklaring voor haar arrestatie, dat zij ertoe gekomen is het feit dat zij behoort tot een bepaalde etnische groep aan te halen. Evenwel is dit slechts een veronderstelling van verzoekende partij, en benadrukt zij dat zij nooit beweerd heeft dat zij gearresteerd werd omwille van haar etnische oorsprong.

3.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. *In casu* kan verzoekende partij niet uitklaren waarom de gendarmerie haar winkel binnenviel en haar en haar collega's arresteerde op verdenking van politieke activiteiten. De bijeenkomsten van verzoekende partij en de andere handelaars zouden helemaal niet politiek van aard zijn geweest – zij praatten enkel over cadeautjes voor kennissen en over diefstalpreventie – en in haar winkel werden door de gendarmerie evenmin elementen gevonden die daarop zouden wijzen. Het ongeloofwaardig karakter van deze verklaringen wordt geenszins weerlegd door de uitleg van verzoekende partij dat zij onmogelijk kan weten wat de precieze motieven zijn van de autoriteiten die haar hebben gearresteerd en de opmerking dat haar arrestatie inderdaad niet logisch is. Bovendien wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden, onwetendheden en vaagheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verwerende partij verzoekende partij geenszins verwijt te hebben aangehaald dat haar etnische afkomst een reden kon zijn waarom zij gearresteerd werd. Verwerende partij stelt hieromtrent louter dat het feit dat zij van Peul-afkomst is, niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken, daar het in de Guineese context niet aannemelijk is dat zij puur omwille van haar etnische afkomst gearresteerd zou worden. Het betoog van verzoekende partij dat zij nooit beweerd heeft dat zij gearresteerd werd omwille van haar etnische oorsprong, en dat dit slechts een veronderstelling is, is dan ook niet dienstig.

3.2.7.1. Wat betreft de opmerking van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij over waar zij precies naartoe werd gebracht na haar arrestatie niet overtuigend zijn, voert verzoekende partij aan dat haar niet kan worden verweten dat zij de tijd heeft genomen alvorens op een vraag te antwoorden, daar zij hiermee enkel wilde verzekeren dat haar verklaringen klaar en duidelijk zouden zijn. Het feit dat zij de moeite heeft genomen om zich *“de minste details van de beleefde evenementen te herinneren”* zou in haar voordeel moeten spelen, en zich niet tegen haar mogen keren. Volgens verzoekende partij heeft verwerende partij de meest ongunstige thesise voor verzoekende partij weerhouden, zonder over te gaan tot het onderzoek van de aangehaalde vrees voor vervolging.

3.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat aan verzoekende partij vrij eenvoudige vragen werden gesteld, waarop zij herhaaldelijk zinloze antwoorden geeft of antwoorden die niets met de vraag te maken hebben. Indien verzoekende partij deze zaken werkelijk zelf beleefd zou hebben, zouden deze vragen haar niet zoveel tijd en inspanning mogen kosten. Daarentegen verliep het gehoor over waar zij precies naartoe werd gebracht na haar arrestatie erg moeizaam:

“- waar brachten ze u naar toe? Precies?

Waar werd ik gebracht? In welke cel?

- in welk gebouw? Waar lag dat gebouw?

Onder. In de linkerkant

- maar u bent in uw winkel, mensen arresteren u, waar brengen ze u naar toe? Hoe rijden ze?

In de eskadron van Hamdalaye (= H)

- waar precies id dat gelegen?

Wat?

- eskadron van Hamdalaye, waar is dat gelegen?

In de gemeente Ratoma

(...)

- hoe ziet dat gebouw van eskadron van H er uit?

Hoe ze gingen reizen? Ze hebben de weg zig zag genomen, van zo naar zo, we zaten achterin, ze reden zo zig zag en voort

- hoe ziet dat gebouw van eskadron van H er uit?

Dat is een verdieping, dus je hebt onder en boven en met de trap kan je boven en onderin heb je twee cellen en de bureaus zijn boven

- en hoeveel bureaus zijn er boven?

Dat heb ik niet geteld, ik ben alleen in de er is ene bureau van de comm – adjunct gegaan, en er zijn veel bureaus, er zijn bureaus b1, b2, ik ken het verschil niet, ik weet het niet” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 18-19). Daar van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij onmiddellijk op deze vrij eenvoudige vragen kan antwoorden, kan de uitleg dat zij de tijd zou hebben genomen om de vragen te beantwoorden teneinde zich details te kunnen herinneren van de door haar beleefde gebeurtenissen, niet overtuigen. Gezien uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij herhaaldelijk de gestelde vraag ontwijkt, terwijl het vrij eenvoudige vragen betreffen voor iemand die deze zaken werkelijk beleefd zou hebben, kan in hoofde van verwerende partij geen manifeste appreciatiefout omwille van het weerhouden van de meest nadelige interpretatie voor verzoekende partij worden ontwaard.

3.2.8.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij over haar verblijf in de gevangenis evenmin doorleefd overkomen, wijst verzoekende partij er ten eerste op dat de nieuwe gevangenen niet op dezelfde dag als zijzelf zijn aangekomen en dat er een bepaalde tijd nodig is opdat gevangenen zich verplicht voelen het woord te richten tot de anderen. Bovendien is zij slechts drie weken in gevangenschap geweest. Het kan haar niet verweten worden dat zij het niet belangrijk vond om met de nieuwe gevangenen te sympathiseren, daar de gevangenis allerm minst een plaats uitmaakt waar verzoekende partij zou verkiezen nieuwe kennissen te maken. Aangaande het zicht vanuit het venster van de gevangenis, meent verzoekende partij dat verwerende partij er geen rekening mee houdt dat de condities in een gevangenis in Guinee zeer verschillend zijn van deze in België. In haar cel had verzoekende partij geen groot venster zoals in de gevangenis in België, maar enkel een verhoogd venster waardoor men enkel de hemel kon zien.

3.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, indien verzoekende partij werkelijk gedurende een zekere tijd opgesloten was met deze nieuwe personen die later bij haar in de cel zijn gekomen, ongeacht hoelang zij samen met deze personen in de cel zat en ongeacht of zij hiermee gesproken heeft, van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij toch iets over deze personen kan vertellen. Wanneer zij echter gevraagd wordt om te vertellen over deze mensen die later bij haar in de cel zijn gekomen,

beperkt zij zich tot volgende verklaring: *"Ik heb met de anderen niet gesproken, ik was vrienden met die drie, niet met die anderen"* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 20). Verzoekende partij verklaart bovendien dat de nieuwelingen wel met één van haar drie aanvankelijke celgenoten praatten, met wie zij bevriend was. Dat verzoekende partij niets wist over deze nieuwe celgenoten is dan ook weinig aannemelijk.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 oktober 2013 het volgende verklaart wanneer haar gevraagd werd wat zij zag als zij uit het raam keek:

"- wat zag u als u uit raam keek?"

De zon

- andere gebouwen ofzo?

nee, ik zag geen andere huizen,

- wat zag u dan nog buiten de zon?

Niet zo veel, ik zag niets

- U zit midden in stad in gevang, dan moet u toch iets zien als u buiten kijkt?

Ik zat vast, dat is de enige die ik zag, via het raam (...)" (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 21 oktober 2013, p. 20-21). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij verklaard heeft dat haar cel zich onderaan het gebouw bevond: *"-hoe ziet dat gebouw van eskadron van H er uit? Dat is een verdieping, dus je hebt onder en boven en met de trap kan je boven en onderin heb je twee cellen en de bureaus zijn boven"* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 21 oktober 2013, 19). Gezien de gevangenis waarin verzoekende partij zou hebben verbleven in een stedelijke omgeving gelegen is en gezien de cel van verzoekende partij zich onderaan het gebouw bevond, is het allesbehalve overtuigend dat verzoekende partij door haar raam, zelfs indien dit een verhoogd venster betrof, enkel de zon kon zien. Dit geldt des te meer daar verzoekende partij, wanneer haar gevraagd werd wat zij nog zag buiten de zon, aanvankelijk antwoordde *"Niet zo veel"*, waarna zij echter onmiddellijk stelde *"ik zag niets"* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 21 oktober 2013, p. 20-21).

De Raad besluit dan ook dat de motivering van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij over haar verblijf in de gevangenis geenszins doorleefd overkomen, onverminderd overeind blijft.

3.2.9.1. Waar verwerende partij het ongeloofwaardig acht dat verzoekende partij op de dag van haar asielaanvraag (28 januari 2013) geen enkele lichamelijke klacht rapporteert, terwijl zij beweert dat zij gedurende haar gevangenschap van bijna drie weken (van 28 december 2012 tot 16 januari 2013) dagelijks geslagen, geschopt en mishandeld werd, dat zij zelfs de dag van haar ontsnapping nog mishandeld werd en dat zij zo hard mishandeld zou zijn dat zij er littekens aan zou hebben overgehouden, haalt verzoekende partij wederom aan dat zij bij het invullen van de vragenlijst gevraagd werd zich te beperken tot het essentiële, en zij erop gewezen werd dat zij meer in detail zou kunnen treden tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Het is dan ook normaal dat zij hierover enkel gesproken heeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zij heeft immers dit gehoor afgewacht om details te geven over de wijze waarop zij behandeld is geworden tijdens haar gevangenschap. Opnieuw zou er sprake zijn van kwade trouw in hoofde van verwerende partij, die te allen prijze motieven wou aanhalen in het nadeel van verzoekende partij, misbruik makende van het vertrouwen dat verzoekende partij, die bovendien erg gestresseerd was, in haar had.

3.2.9.2. De Raad stelt vast dat aan verzoekende partij op de dag van haar asielaanvraag uitdrukkelijk gevraagd werd of zij iets te melden heeft over haar gezondheidstoestand. Verzoekende partij heeft hieromtrent evenwel niets gemeld (administratief dossier, stuk 19). In het licht van haar bewering dat zij gedurende haar gevangenschap van bijna drie weken (van 28 december 2012 tot 16 januari 2013) dagelijks geslagen, geschopt en mishandeld werd, dat zij zelfs de dag van haar ontsnapping nog mishandeld werd en dat zij zo hard mishandeld zou zijn dat zij er littekens aan zou hebben overgehouden, kan deze vaststelling op zijn minst bevreemdend worden genoemd. Daar haar uitdrukkelijk gevraagd werd naar haar gezondheidstoestand, waaromtrent zij duidelijk geen enkele opmerking had, kan de uitleg dat haar gevraagd werd zich te beperken tot het essentiële, allesbehalve aanvaard worden. Gelet op het voorgaande, toont verzoekende partij dan ook op geen enkele manier aan dat er sprake zou zijn van kwade trouw in hoofde van verwerende partij of dat verwerende partij misbruik zou hebben gemaakt van het vertrouwen dat verzoekende partij in haar had.

3.2.10.1. Betreffende de vage verklaringen van verzoekende partij omtrent hetgeen haar oom precies heeft geregeld om haar uit de gevangenis te krijgen, waarbij door verwerende partij werd opgemerkt dat

verzoekende partij niet wist welk bedrag haar oom aan de bewakers heeft betaald, betoogt verzoekende partij dat hieruit duidelijk blijkt dat verwerende partij haar enkel verhoord heeft met het doel om onduidelijkheden, incoherenties en tekortkomingen bloot te leggen teneinde een beslissing tot weigering te rechtvaardigen. Immers, wanneer verzoekende partij omtrent haar vrijlating verklaart dat haar oom geld gegeven had aan de bewakers, vraagt verwerende partij vervolgens het juiste bedrag dat voor haar ontsnapping gegeven werd.

3.2.10.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat haar oom haar na haar ontsnapping verteld heeft dat hij alles geregeld heeft en dat hij veel geld betaald heeft aan die mensen om verzoekende partij vrij te krijgen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 16). Om meer details heeft verzoekende partij evenwel niet gevraagd, zo wist zij noch het bedrag dat voor haar vrijlating werd betaald, noch de reden waarom haar oom haar pas na enkele weken gevangenschap kon vrijkopen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 23). Dat verzoekende partij zich met deze uitleg van haar oom tevreden zou hebben gesteld en haar oom niet om meer details zou hebben gevraagd over het regelen van haar ontsnapping, is allesbehalve geloofwaardig. Zoals verwerende partij immers terecht opmerkt, mag worden verwacht dat, indien verzoekende partij werkelijk in een Guineese gevangenis zou hebben gezeten en indien haar oom er werkelijk in geslaagd zou zijn om haar na drie weken via omkoping vrij te krijgen, zij vanuit haar opluchting om haar invrijheidstelling en vanuit haar eigen nieuwsgierigheid hoe haar lot dergelijke wending had kunnen nemen, geïnteresseerd zou zijn in hoe haar oom haar vrijlating had kunnen bewerkstelligen. Door louter te verwijzen naar het feit dat verwerende partij aan verzoekende partij gevraagd heeft of zij wist voor welk bedrag haar oom haar heeft vrij gekregen, toont verzoekende partij geenszins aan dat verwerende partij haar gehoord zou hebben louter met het doel om onduidelijke, incoherenties en tekortkomingen bloot te leggen. Desbetreffende opmerking van verzoekende partij betreft dan ook een blote bewering.

3.2.11.1. Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet kan uitklaren waarom haar oom haar familie niet geruststelde over haar welzijn en haar vrijlating, eventueel zonder de locatie van de schuilplaats van verzoekende partij aan hen te vertellen, ziet verzoekende partij niet in welk verband er bestaat tussen haar asielaanvraag en het feit dat haar oom het nieuws van de ontsnapping niet aan haar familie vermeld heeft.

3.2.11.2. De Raad herhaalt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verklaring van verzoekende partij dat haar oom niet aan de rest van haar familie zou hebben verteld dat zij uit de gevangenis bevrijd was, eventueel zonder de locatie van de schuilplaats van verzoekende partij aan hen te vertellen, is geenszins geloofwaardig, gezien de vrijlating van verzoekende partij goed nieuws was en niet kan ingezien worden waarom haar oom dan niet de familie van verzoekende partij geruststelde over haar welzijn en haar vrijlating.

3.2.12.1. Verder wijst verzoekende partij in haar verzoekschrift er nog op dat de Raad heeft gesteld dat, wanneer twijfel heerst over de waarachtigheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van verzoekende partij, men zich nog steeds *in fine* dient te bevragen of in hoofde van de betrokkene een vrees voor vervolging aanwezig is die blijkt uit elementen waar geen twijfel over heerst. Voorts werd in een beslissing van de Vaste Beroepscommissie gesteld: *“Overwegend dat niettegenstaande de tegenstrijdigheden of incoherenties aangehaald in de omstreden beslissing, blijken de getuigenissen van verzoeker constant en omstandig betreffende het verhaal (...), de tegenstrijdigheden hebben eerder betrekking op bijkomende aspecten van de vordering”*. Verzoekende partij is van mening dat er in haar verklaringen geen tegenstrijdigheden zijn over de essentiële elementen van haar asielrelaas en dat *“de logica die er uit voortvloeit tegenpartij zou moeten overtuigen over zijn vrees voor vervolging omwille van de toestand in zijn land van herkomst”*. De omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoekende partij rechtvaardigen dan ook dat het voordeel van de twijfel wordt toegestaan betreffende de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

3.2.12.2. Vooreerst merkt de Raad op dat uit wat voorafgaat blijkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk betrekking hebben op essentiële elementen van haar asielrelaas. Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas van verzoekende partij nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

3.2.13.1. Aangaande de motivering van verwerende partij betreffende de door verzoekende partij aangebrachte documenten, merkt verzoekende partij op dat de bewijslast inzake asiel verminderd en soepel behandeld moet worden gezien de uitzonderlijke toestand waarin kandidaat-vluchtelingen zich bevinden. Aan verzoekende partij dient het voordeel van de twijfel te worden toegekend indien haar asielrelaas geloofwaardig blijkt te zijn. Verwerende partij beperkt zich evenwel tot het verwerpen van deze overtuigende stukken, die evenwel minstens ernstige aanwijzingen zijn inzake de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

3.2.13.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel wederom op dat aan haar asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht, waardoor enige twijfel niet aan de orde is. Verder oordeelt de Raad dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

3.2.14. Waar verzoekende partij verwijst naar een resolutie van de Raad van de Rechten van de Mens waaruit blijkt dat de situatie van de mensenrechten in Guinee zorgwekkend blijft gezien *“de schendingen van de rechten van de mens, die enerzijds verbonden zijn aan problemen van structurele orde als de straffeloosheid, en anderzijds gegenereerd door de gespannen politieke context”*, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Guinee niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

3.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betoogt desbetreffend dat de situatie van de mensenrechten in Guinee zorgwekkend blijft en verwijst naar de gespannen politieke situatie in Guinee. De Raad stelt evenwel vast dat uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende *“Guinee – La situation sécuritaire”* van 31 oktober 2013 (administratief dossier, stuk 22, deel 5) blijkt dat Guinee in 2012 en 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. De Raad stelt vast dat de loutere verwijzing van verzoekende partij naar de mensenrechtenschendingen en de gespannen politieke situatie in Guinee totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Guinee geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekende partij brengt voorts geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie van verwerende partij onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.17. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak, leidt de Raad af dat verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. De Raad benadrukt evenwel dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden

beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 21 en 22) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 21 oktober 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Peul en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard en de bestreden beslissing niet met machtsoverschrijding werd genomen.

3.2.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT